

РЕШЕНИЕ

№ 7193

гр. София, 10.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7260** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл.208 и сл. от АПК. Образувано е по касационна жалба от полицейски орган при 05 РУ-СДВР, подадена чрез юрк. И., срещу решение от 04.03.2020г. по н.а.х.д. №6498/2019г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 111 състав, с което е отменена негова Заповед за задържане на лице рег.№229зз-864/30.03.2019г. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Сочи се, че първоинстанционния съд е разгледал недопустима, като просрочена, жалба; както и че необосновано е прието, че не са налице достатъчно данни, които да обосноват налагането на принудителната административна мярка /ПАМ/. Моли съда да отмени обжалваното решение като постанови друго, с което изцяло да потвърди Заповед за задържане на лице рег. № 229зз-864/30.03.2019г. В съд.з. жалбоподателят - полицейски орган при 05 РУ-СДВР, чрез юриск. В. и в представени по делото писмени бележки, поддържа изложеното в жалбата. Претендира съдебни разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, платен от ответника.

Ответникът - В. П. К., р.п., не се явява в съд.з. и не изпраща представител.

Прокурорът от Софийската градска прокуратура да заключение по делото, че

касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. По съществуването ѝ, съдът взе предвид следното:

Разгледана по същество е неоснователна.

Касационният съд, съгласно чл.218, ал.1 АПК, е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон, касационният съд следи и служебно. В резултат на извършената служебна проверка съдът приема, че оспореното решение е валидно, допустимо и правилно по следните съображения:

Преди всичко неоснователни са наведените с касационната жалба твърдения за недопустимост на оспореното решение като постановено по жалба, подадена извън законоустановения срок. Заповед за задържане на лице рег. № 2293з-864/30.03.2019 г. е надлежно връчена на В. П. К. на 31.03.2019г.- неделя, а жалбата срещу нея, видно от пощенското клеймо, е подадена в СРС на 15.04.2019 г.- понеделник. Законоустановеният 14- дневен срок за обжалване на административния акт е изтекъл на 14.04.2019 г.- неделя, неприсъствен ден, поради което същата е подадена в срок и не е налице твърдяното от касатора нарушение на чл.149, ал.1 АПК.

За да постанови решението си, въззивният съд е обосновал правен извод, че при издаване на оспорената заповед за задържане не са допуснати процесуални нарушения- същата е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР и съдържа задължителните реквизити по чл.59, ал.2 от АПК. Приел е обаче, че при издаването на заповедта неправилно е приложен материалният закон, тъй като не са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: административният орган не е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за извършено от страна на В. П. К. престъпление по чл.325, ал.1 от НК. Също така е счел, че със задържането на лицето е нарушен принципът на съразмерност, обективиран в чл.6 АПК.

За да се установи фактическата обстановка от СРС, в производството пред него са изслушани показанията на свидетелите И. и Т., събрани са писмените доказателства, съдържащи се по административната преписка, както и материалите по н.а.х.д. №5277/2019г. на СРС, Наказателно отделение, 115 състав, по което с влязло в сила решение В. П. К. е признат за невиновни и оправдан за нарушения по чл.1, ал.2 Указ за безредиците и дребното хулиганство /УБДХ/. Съгласно чл.220 АПК, касационният съд преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния в обжалваното решение. Т.е. преценката на първоинстанционния съда относно установените по делото релевантни факти не подлежи на касационен контрол, доколкото при обсъждането на доказателствата не е допуснато превратно тълкуване или вътрешно противоречие и непоследователност, каквито в случая касационният съд не констатира.

Нормата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР гласи, че полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, а в т. 2 е предвидено

задържане и за лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Посочената разпоредба има характера на принудителна административна мярка и има за цел чрез задържането на лице за срок не по- дълъг от 24 часа да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Задължително условие за законосъобразно налагане на този вид ПАМ е преди издаването на заповедта за задържане да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление. В тежест на административния орган е да обоснове нуждата от налагане на ПАМ като представи доказателства, че данни за извършено престъпление са били налични преди постановяването ѝ.

В случая, за да приеме, че не са ангажирани достатъчно доказателства, които да водят до заключението, че към момента на задържането на лицето органът е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за извършено престъпление „хулиганство“ и да отмени заповедта, СРС е кредитирал показанията на разпитаните по делото свидетели И. и Т., и не е ценил докладната записка от издателя на заповедта М. и другия полицаи извършил проверката полицаи М. и техните писмени сведения по административната преписка. От представените по делото доказателства СРС е приел, че не се установява ответникът да е предприел действия, които грубо да нарушават обществения ред и да изразяват неуважение към обществото. Не се установява и с действията си лицето да е пречело на полицейските органи да изпълняват задълженията си. Още повече, В. П. К. и св. Т. са оправдани и признати за невиновни от съда по наведените с актовете за констатиране на дребно хулиганство твърдения за извършено престъпление. Действително, оправдаването на двете лица по н.а.х.д. № 5277/2019 г., образувано по повод докладните записки на полицейските служители, само по себе си не изключва извода за наличието на предпоставки за прилагането на мерките, предвидени в чл.72, ал.1 ЗМВР. Но доколкото при подробните и непротиворечиви показания на разпитаните по делото свидетели, административният орган, чиято е тежестта за доказване, не е поискал разпит на другия присъствал при задържането полицаи М. за отстраняване на противоречията между свидетелите, евентуално и очна ставка между тях, настоящият съд намира, че изводите на СРС относно приетата от него фактическа обстановка са обосновани, логични и последователни. Целта на касационното производство е да отстрани евентуални пропуски на първоинстанционния съд, а не такива на страните, поради което, доколкото касационният жалбоподател не е направил доказателствени искания, не може да се вмени на съда като съществено нарушение на процесуални правила, неизвършването на разпит на свидетеля, чиито писмено сведение и докладна записка е обсъдил. От изложеното следва, че и заповедта, основаваща се на тези неподкрепени от доказателства предположения за извършено престъпление, е издадена в разрез със закона.

Правилно районният съд е приел и, че в случая приложената ПАМ не се оправдава от законовите цели за задържане – при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Като се има предвид целта на издаване на административния акт, нарушен е принципът на съразмерност по чл.6 АПК, тъй като правата и законните интереси на ответника са засегнати в много по- голяма степен от необходимото, доколкото по време на задържането не се установява да са извършвани каквито и да е било неотложни

процесуално-следствени действия с участието на задържаните лица; като доколкото тяхната самоличност е била установена, е нямало пречка актът за констатиране на дребно хулиганство и представените писмени сведения от лицата да се съставят и съберат след призоваване на лицата, без да се задържат същите.

Настоящият съдебен състав намира, че самоцелното прилагане на държавната репресия не трябва да се толерира и постановеното в този смисъл от въззивния съд решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на касатора не се дължи присъждане на разноски по делото.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд, С. град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.03.2020 г. по н.а.х.д.№6498/2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.